

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 543-1912)

Originalt emne

Fattigvæsen

Fattigvæsen/Fattigvæsenets Personale

Lønninger

Lønninger/Pension

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 6. marts 1913](#)
- 2) [Byrådsmødet den 25. marts 1913](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 6. marts 1913 - side 10

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 543-1912)

Andragende fra Fattiginspektør Larsen om Afsked med Pension paa Grund af Svagelighed.

Olesen meddelte, at der til Grund for Andragendet laa 4 Lægeerklæringer, der dog alle syntes holdt i ret svage Udtryk. Fattigudvalget havde iøvrigt ikke stor Tro til Lægeerklæringer, da man havde haft sørgelige Erfaringer med Hensyn til deres Værd baade ved Belysningsdirektør Gunsts og Forvalter Andreasens Afskedigelse. Udvalget havde derfor ikke villet anbefale Fattiginspektørens Andragende. Derimod havde det tilbudt ham at lette ham for det egentlige Arbejde, saaledes at han blot skulde fungere som en Slags Overinspektør og kun yde den juridiske Assistance. Endvidere havde Udvalget tilbudt

Fattiginspektøren at give ham Lov til at fraflytte Lejligheden paa Fattiggaarden og bo ude i Byen. Da Fattiginspektøren havde afslaaet samtlige Tilbud, ønskede Udvalget at spørge Byraadet, om det ikke var rigtigt, at Raadet gav ham et Svar overensstemmende med Udvalgets Tilbud.

Mikael Johansen bemærkede, at hvis Byraadet bevilgede den forholdsvis unge Mand Afsked, kunde Efterfølgerne bebrejde det, at det ikke havde forvaltet Pensionsfonden forsvarligt. Taleren kunde derfor ganske slutte sig til Udvalgets Standpunkt; maaske vilde det virke heldigt paa Inspektøren at komme i Ro et Aars Tid eller to. Hr. Magnus Nielsen, som Taleren havde besøgt, var af ganske samme Mening.

Olesen havde før glemt at oplyse, at Udvalget ogsaa havde tilbudt Inspektøren et Par Maaneders Ferie, for at han kunde faa Nerverne i Ro.

Jakob Jensen fandt, at den tidlige Afgang fra de kommunale Embeder maatte vække Eftertanke. Naar de pensionsberettigede benyttede Reglementet paa den Maade, maatte man enten lave Reglementet om eller kun ansætte yngre Folk.

Formanden henviste til, at 2 af Lægeerklæringerne gik ud paa, at Inspektøren led af en udtalt Aareforkalkning, hvilket i og for sig syntes ret afgørende.

Jakob Jensen anførte forskellige Eksempler paa, at kommunale Funktioner, som var blevet afskediget med Pension paa Grund af Aareforkalkning, straks efter Afskedigelsen syntes at være blevet fuldt raske.

Det vedtoges at svare Andrageren, at Byraadet ikke mente i Øjeblikket at kunne bevilge ham Afsked, men at man vilde være villig til at tilstaa ham visse Lempelser i hans Arbejde.

Uddrag fra byrådsmødet den 25. marts 1913 - side 4

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 543-1912)

Indstilling fra Fattigudvalget angaaende fornyet Andragende fra Fattiginspektør Larsen om Afsked med Pension paa Grund af Sygdom.

Harald Jensen erindrede om, at Fattigudvalget ikke havde været tilbøjelig til at anbefale Larsens Afskedsbegæring, idet det havde ment, at han maatte kunne klare sig, hvis han

blev frigjort for en Del af Arbejdet. Denne Ordning havde Larsen imidlertid vist sig uimodtagelig for, og ved personlig Samtale med ham havde Taleren da ogsaa faaet den sikre Overbevisning, at det vilde være Synd ikke at tillade ham at blive fri. Larsen havde i 27 Aar udført Fattiginspektørens aandsopslidende Arbejde og var nu saa fuldstændig oprevet, at det efter Talerens Overbevisning vilde ende med et aandeligt Krach for ham, hvis han ikke nu blev fritaget for Gerningen. Udvalget var derfor efter fornyet Overvejelse af Sagen kommet til det Resultat, at der ikke var andet at gøre end at bevilge Afskedsbegæringen, hvis man da ikke vilde gøre absolut Uret, og det vilde derfor anbefale, at Larsens Ønske blev imødekommet. Maaske kunde Larsen saa i Aarenes Løb faa sin Sindsligevægt tilbage. Den tidligere omtalte Ordning med at give Larsen noget mere Assistance var iøvrigt næsten lige saa dyr. Naar Udvalget havde søgt at beholde Larsen, var det, fordi han var en meget dygtig Mand, som havde sparet Kommunen for mange Penge. Fattigvæsenet førte en stadig Kamp med andre Kommuner, hvis ofte uberettigede Fordringer det gjaldt om at vise tilbage, saaledes at Aarhus Kommune ikke blev misbrugt, og paa dette store Omraade havde Larsen været Aarhus en god Mand.

Simonsen kunde anbefale at følge Udvalgets Forslag om at bevilge Afskedsbegæringen, naar der efter Udvalgets Mening ikke var anden Udvej. I denne Forbindelse ønskede Taleren at henstille til det kommende Fattigudvalgs Overvejelse, om der ikke nu ved Personskiftet kunde være Anledning til at faa Alderdomsunderstøttelsesvæsenet helt skilt fra Fattigvæsenet. Sandsynligvis havde Larsen ikke selv kunnet udføre hele Arbejdet med Alderdomsunderstøttelsen, men hvis hans Arbejde dermed dog var blevet udført noget paa Bekostning af Fattigvæsenet, vilde det vist være heldiget at skille de to Institutioner.

Harald Jensen oplyste, at Fattigvæsenets Personale havde assisteret Fattiginspektøren ved Udførelsen af Arbejdet med Alderdomsunderstøttelsesvæsenet. Taleren havde før glemt at erindre om, at Fattigvæsenet i de 27 Aar, Larsen havde været Inspektør, havde gennemgaaet en rivende Udvikling, og at Arbejdet med det var vokset ganske overordentligt, ogsaa fordi det efterhaanden var kommet til at omfatte tiere og flere Omraader. Naar det endvidere erindredes, at Larsen hørte til den Slags Mennesker, der vilde gøre alt selv, vilde man forstaa, at det var umuligt at faa ham til at gaa ind paa en anden Ordning.

Jakob Jensen vilde gerne have hørt Medlemmerne af Fattigudvalget udtale sig om Hr. Simonsens Henstilling om helt at udskille Arbejdet med Alderdomsunderstøttelsen fra

Fattigvæsenet. I Realiteten var de to Institutioner skilt, men med Hensyn til Korrespondance og den juridiske Side i det hele taget vilde det dog vist være en Lettelse og stor Betryggelse for Kommunen, at Administrationen skete fra samme Kontor.

Magnus Nielsen følte som tidligere Medlem af Fattigudvalget Trang til at slutte sig til Hr. Harald Jensens Udtalelser om Fattiginspektør Larsen. Taleren havde næret stor Betænkelighed ved at gaa med til at give en saa forholdsvis ung Mand Afsked, men han var kommet til den Overbevisning, at Larsen var langt ude, hvad Nervøsitet angik, og at Aarsagen dertil var, at Larsen ikke alene havde været en flittig Mand, men at han ogsaa havde følt sit Ansvar fuldt ud. Larsen havde i det hele taget været den rette Mand til Pladsen; han havde haft Hjertet paa det rette Sted og dog forstaaet altid at tage Forstanden med paa Raad. Han havde været en absolut dygtig Mand paa sit Omraade, saa det var med stor Beklagelse, at Taleren saa ham forlade Pladsen, og man vilde sikkert komme til at lede længe, inden man fandt en Mand som Larsen. Efter Talerens Opfattelse burde Alderdomsunderstøttelsesvæsenet og Fattigvæsenet holdes sammen som hidtil.

Harald Jens e n havde ikke udtalt sig om Hr. Simonsens Henstilling, fordi han mente, at denne maatte drøftes af det ny Udvalg, men han troede ikke, de to Institutioner kunde skilles, og han fandt det naturligt, at de i sin Tid havde i'aaet et vist Sammenhæng, ogsaa derved at et Medlem var fælles for de to vedkommende Udvalg. Hovedaarsagen til, at de burde høre sammen, var, at de begge hørte ind under samme juridiske Viden. Da baade Alderdomsunderstøttelsesudvalget og Fattigudvalget nu fik ny Sammensætning, vilde det være rigtigst at lade de to Udvalg drøfte dette Spørgsmaal. - Taleren erindrede dernæst om, at der var blevet givet Larsen 3 Ugers Ferie, fordi man mente, at en Rekreative rejse kunde hjælpe ham. Udvalget var dog klar over, at denne Tid var for lille, og det havde da i Samraad med Formanden lovet ham en længere Ferie. Da Larsen imidlertid havde forklaret at han ikke havde Raad til en Rekreative rejse i længere Tid, havde Udvalget været saa letsindigt at stille ham i Udsigt at faa 300 Kr. til Hjælp. Nu var Forholdet ganske vist noget forandret, men Udvalget var dog paa en Maade bundet ved sit Løfte, og det vilde derfor anmode Byraadet om at sanktionere dette.

Formanden bemærkede, at Forudsætningen for at give Larsen den længere Ferie og Pengehjælpen havde været at forsøge at faa ham rask. Skønt Forudsætningen nu var noget anderledes, skulde Taleren dog intet have imod at opfylde Løftet som en Paaskønnelse af Larsens Virksomhed, navnlig fordi Larsen i Øjeblikket var meget oprevet og i høj Grad

trængte til at komme bort i nogen Tid.

Mousten havde i og for sig ikke noget imod at give Larsen de 300 Kr., men var bange for, at man derved vilde komme lidt for langt ud og skabe Misfornøjelse i andre Tilfælde.

Mikael Johansen kunde slutte sig til Fattigudvalgets Indstilling. Larsen var en saa veltjent Mand, at man nok kunde give ham en Anerkendelse.

Jakob Jensen kunde følge Udvalget med Hensyn til at give Larsen fri for Arbejdet, men syntes dog, man vilde komme vel langt ud, hvis man vilde give ham Penge til.

Mousten erindrede om, at Byraadet havde vist Larsen en Anerkendelse ved hans 25 Aars Jubilæum.

Harald Jensen vilde godt indrømme, at Udvalget ikke havde været forudseende nok, men Løftet var jo givet for at søge at beholde Larsen. Nu var det meget vanskeligt for Udvalget at tage Løftet tilbage. Forøvrigt var noget lignende sket før, idet Politiassistenten havde faaet 500 Kr. til en Rekreatjonsrejse til Norge. Skulde man stille de to Mænd ved Siden af hinanden, kunde man dog vist uden at forklejne Politiassistenten sige, at Larsen var den mest veltjente. Taleren vilde derfor henstille, at de 300 Kr. blev bevilget som en Undtagelse, som noget Forholdene havde ført med sig.

Simonsen syntes, at Forudsætningen for Udvalgets Løfte var bristet, derved at Larsen vilde faa Afskedsansøgningen bevilget. Alene det, at Udvalget kom til Byraadet med Forslag om at bevilge de 300 Kr, var Bevis for, at Udvalget ikke følte sig bundet ved Løftet. Taleren syntes ikke, han kunde forsvare at stemme for Bevillingen. Da Politiassistenten fik bevilget 500 Kr. til en Rekreatjonsrejse, var Betingelsen, at han ikke fastholdt sin Afskedsbegæring, men skulde fortsætte, hvis han blev rask og kunde fortsætte. Forsøget var lykkedes, idet Afskedsbegæringen ikke blev fastholdt. At give en Mand, hvis Afskedsbegæring var bevilget, en Bevilling til en Rekreatjonsrejse, var noget ganske andet.

Mousten vilde hellere være med til at give Larsen Ferie helt til 1. Oktober end til at bevilge ham en Rejseunderstøttelse.

Jakob Jensen ansaa det slet ikke for muligt at sammenligne dette Tilfælde med Bevillingen til Politiassistenten. Hvis Udvalget imidlertid vilde erklære, at det havde bevilget Larsen de 300 Kr., vilde Taleren ikke gaa med til at desavouere Udvalget.

Harald Jensen udtalte, at Udvalget havde bevilget Larsen de 300 Kr., men naturligvis kun

under de Forudsætninger, der var vedtaget i Byraadet. Han henstillede at give Larsen Pengene som en Anerkendelse af hans store Dygtighed i de mange Aar.

Jakob Jensen vilde efter Hr. Harald Jensens sidste Oplysning foreslaa, at Beløbet blev bevilget uden Afstemning.

Indstillingen vedtoges. Det vedtoges at bevilge 300 Kr. til en Rekreatjonsrejse for Inspektøren.

